

af disse fire spor tegner unægtelig et mørkt og trist billede for Europa.

Sammenlagt står vi altså i den situation, at et flertal i Folketinget i dag helt officielt har sagt farvel til det nationale kompromis. Det er også udtrykt i klar tekst på den måde, at et af de partier, som var med til at skrive det nationale kompromis, nemlig SF, er blevet slettet af listen over de partier, som har været med til at formulere den fælles politik. Det er jo en klar og enkel måde at udtrykke det på.

Alligevel kan man jo undre sig lidt over, at SF så alligevel ligesom står med hatten i hånden og spørger regeringen, om den ikke godt vil arbejde for en bred regeringskonference, hvor SF's forestillinger om et andet EU indgår – man vil have et helt andet EU end det, man altså erkender faktisk ikke eksisterer. Og nu har vi altså afprøvet den politik med at få et helt andet EU end det, vi egentlig gerne ville have, og det må sådan set siges ikke at være gået ret godt. Så lad os da nu lade være med at gentage det eksperiment.

Det, vi står over for som unionsmodstandere i dag – det må vi gøre os klart – er en stribe af folkeafstemninger. Vi har fået den klare melding, at den første af dem, ikke nødvendigvis den eneste, kommer inden udskrivelsen af det næste ordinære folketingsvalg. Det har man faktisk vedtaget her i Folketinget i dag.

Så ved vi som unionsmodstandere, hvad klokken er slået, og hvad vi godt kan begynde at forberede os på udeomkring, nemlig at skabe den folkelige modstand, som er der, og som vil udfolde sig i stigende grad dag for dag i den debat, som nu kommer til at foregå, og hvor jeg er stensikker på, at massevis af lokale komiteer og bevægelser osv. nu vil skyde op rundt omkring i landet for at skabe en modvægt til den massive politiske flertalsdannelse, som har manifesteret sig herinde i dag i Folketinget.

Udenrigsministeren og også statsministeren var inde på, at dette her med en militær union slet ikke var nogen EU-hær, uha uha. Jeg forsøgte også at få fru Lene Espersen til at uddybe sagen lidt, men hun havde heller ikke rigtig lyst til at vedstå det projekt.

Men kendsgerningen er jo ikke desto mindre, at man allerede til december på det EU-topmøde, der skal være i Helsingfors, vil begynde at tage de første praktiske skridt, formentlig i form af en militær komité. Og dér har vi jo så hørt fra Venstres side og fra andres side, at der ikke skal være nogen fiflerier med undtagelserne. Vi så

på EU-topmødet i juni, hvordan regeringen på tværs af de klare formuleringer, der er i den danske undtagelse, deltog i en topmødebeslutning om udarbejdelsen af en militær union. Venstre var i øvrigt på det tidspunkt godt klar over, at det var fifleri med undtagelserne. Nu har man nok ligesom på grund af det forlig, man har indgået med regeringen i dag, ændret holdning til det, man dengang sagde. Men Venstre erkendte dengang, at det var fifleri.

Vi vil komme til at opleve, er jeg bange for, et tilsvarende fifleri på decembertopmødet, som vi står over for, og hvor regeringen formentlig vil komme og sige, at på trods af den danske undtagelse kan man godt deltage i sådan en politisk komité, som altså skal befatte sig med beslutninger af militær art. Og vi vil givetvis se et tillægsnotat, der på listig juridisk vis får godtgjort, at det kan Danmark sandelig godt deltage i.

Så desværre må man sige, at selv om der står nogle ord i den vedtagelse, som er lagt på bordet i dag, om respekt for undtagelserne, så er det ikke det, der i praksis foregår. Der kan man jo så være lidt skuffet over, at Venstre, der jo havde pumpet sig selv op på en ret høj profil på spørgsmålet om respekt for undtagelserne, dér er gået under åget. Det må nok også give lidt tømmermænd for især Venstres ordfører, der personlig har stået meget stærkt på respekten for undtagelserne.

Så vil jeg godt stille regeringen, statsministeren, et spørgsmål om regeringskonferencen. Jeg er jo enig med regeringen i, at den bør være så smal som muligt. Sådan er virkeligheden bare ikke; den bliver bred. Den bliver, som SF ønsker det, godt nok med en anden dagsorden. Det bliver Romano Prodis forslag om afskaffelse af vortoretten og alt muligt andet, der kommer på bordet.

En af de ting, der kommer på bordet – det ved vi jo godt, det har udenrigsministeren egentlig også flere gange indrømmet – er spørgsmålet om harmonisering af social-, skatte- og arbejdsmarkedspolitik som led i Den Økonomiske og Monetære Union og euroen.

Jeg vil godt spørge statsministeren: Er det rimeligt, at man går ud og laver en folkeafstemning om euroen, inden man ved, hvad det er for en traktat om euroen, vi skal stemme om? Var det ikke rimeligere at afvente resultatet af den kommende regeringskonference, så man ved, hvad det er for beslutninger, der skal træffes i den eurokonstruktion, inden man begynder at